

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ.— 48

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 2 ΔΕΚΕΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς Καινῆς Διαθήκης — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Χρονογραφία τῆς ἐν Ἀθῶ Μονῆς τῶν Ἱδίων — Σχέσις Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν — Ἐπιστολαὶ Γερσίου τοῦ Βυζαντίου — Νεκρολογία Συμεὼν Γρηγοριάτης — Βιβλιολογία — Δικαστικὰ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΟΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΙΝΑ

Ἀριθμ. 287.

Τὴν Ὑμετέραν Θειοπάτην παναγιότητα ταπεινῶς προσκυνῶν τὴν παναγίαν Αὐτῆς δεξιάν εὐλαβῶς κατασπάζομαι.

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποδημίας μου, ἦν μοι ἐπέβλητον ἀνάγκη ἀπαραιτήτοι τῆς ἱερᾶς μου μετνοίας, εὑρον ἐνταῦθα τὴν ἀπὸ κα' ἰουνίου σεπτήν τῆς Ὑμετέρας Θειοπάτης παναγιότητος ἐπιστολήν, δι' ἧς εὐηρεστήθη ἀνακοινώσασθαι καὶ ἐμοὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφεῖῳ νέαν ἐκδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἀποστείλαι πέντε ἀντίτυπα αὐτῆς. Ἢ τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ περιβόλου, ὥσπερ εὐόδης εὐχνυμος κερπός, ἐξερχομένη περιεκλήης αὕτη ἐκδοσις τῆς ἱερᾶς τῆς Καινῆς Διαθήκης βίβλου ἐπόμενον ἦν, παναγιώτατε δέσποτα,

συγκινήσει πᾶσιν καρδίαν εὐσεβῇ καὶ ψυχικῇ ὀφέλειαν οὐ σμικρὴν τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι ἐπεινεργεῖν. Μέγα τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τοῖς τοῦτο ἐργαζομένοις ὁ ἔπαινος μέγιστος, διότι τιμὴ καὶ ἔπαινος παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, φησί τοῦ ὁρμηνοδόχου τοῦ σεβάσμιου στόμα. Ὅθεν καὶ ὁ ἐλάχιστος τοῦ Κυρίου λειτουργὸς μέτοχος γενόμενος τῆς πνευματικῆς χάριτος καὶ ἀγαλλιέσεως ἀπὸ τε τῆς ἀγγελίας καὶ τῆς πολυτίμου δωρεᾶς, υποβάλλω τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοπάτρί καὶ προσκυνήτῃ μοι παναγιότητι ἐπὶ τῶν εὐκαλῶν τῆς ὑποίας ἡμερῶν καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον ἔργον ἐπετελέσθη, θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας, δεόμενος τοῦ ἐπὶ ὁρμήνιου ἡμῶν βασιλέως ὑπὲρ τῆς πολυτίμου Αὐτῆς ὑγείας καὶ στερεώσεως ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους κεινῶν Αὐτῆς βουλευμάτων.

Ἐπὶ δὲ τοῦτοις καὶ αὐθὶς τὴν παναγίαν δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Θειοπάτης παναγιότητος ἀσπάζομενος διατελῶ

Ἐν Κτίρῳ 1905 γομβρίου 6

τέκνον ἐν Κυρίῳ εὐπειθέστατον

καὶ ἀδελφός ἐν Χριστῷ

+ Ὁ Σιναίου ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. — Προχθές, τετάρτη, 30 λήξαντος μηνός, ἐγένετο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχ. ναῷ ἡ καθιερωμένη ἀπὸ μᾶς καὶ ἡμισεΐας σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία, καθ' ἣν τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Κυζίκου, Πισσιδεΐας, Τραπεζοῦντος, Μεθύμνης, Χίου, Γάνου καὶ Χώρας, Σηλυβρίας, Σισανίου, Γρεβενῶν, Δρυϊνουπόλεως, Κολωνίας καὶ Βελλᾶς. — Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τιμίων Δώρων ἡ Α. Θ. Π. ἐμνημόνευσεν ἐν μὲν τοῖς ζῶσι τῶν εὐσεβῶν κυριῶν Ἀναστασίας Δ. Μεζίκης καὶ Δεσποίνης Π. Χρυσοῦ ἐν δὲ τοῖς τεθνεῶσι τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει κεκοιμημένων αἰοδίου ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Νήφωνος καὶ τοῦ δειμνήστου ἑθνικοῦ εὐεργέτου Α. Συγγροῦ. — Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἀνελθόντων τῶν τε σεβασμ. ἀρχιερέων, τῶν ἐκκλησιασθέντων κληρικῶν καὶ τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν εἰς τὰ πατριαρχικὰ δώματα, προσπνέχθησαν πᾶσιν αἱ ἀπὸ αἰώνων συνειθιζόμεναι ἐγκρίδες, αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἐν ἑτέραις ἐπαρχίαις προσφερόμεναι. — Κατὰ τὴν μνήμην τοῦ πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων ἐν τοῖς πρὸ ἡμῶν αἰῶσιν οἱ ὀρθόδοξοι ἐτίμων τὴν ἑορτὴν δι' ἰχθυοφαγίας. — Ἀπὸ τοῦ 1759, ὅτε μεγαλοπρεπῶς ἤρξατο γεραιρομένη καὶ διὰ πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς χοροστασίας ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀπηγγέλλετο καὶ λόγος ἀπ' ἀμβωνος ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ. Τὸν πρῶτον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ περιώνυμος τοῦ γένους διδάσκαλος Εὐγένιος Βουλγαρίης ὁ Κερκυραῖος, τὸν τοῦ κατόπιν ἔτους ὁ εὐφραδὴς ἱεροκέρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἰωάσαφ Κορνήλιος ὁ Ζακύνθιος. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον διετάχθησαν διὰ συνοδικοῦ τόμου οἱ ἱερεῖς τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως ἱερῶν ναῶν ἵνα τούντεῦθεν ἐν ταῖς ἀπολύσεσι τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν μνημονεύωσι καὶ τοῦ πανευφῆμου ἀποστόλου. Μετ' ὀλίγα ἔτη καθιερώθη καὶ ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.

Κοινὴ συνεδρία. — Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθον εἰς συνεδρίαν κοινὴν ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον καὶ διεσκέψαντο ἐπὶ πολλῶν πτημάτων.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως. — Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων μαθηάνομεν ὅτι αἱ ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ συνδρομαὶ ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων ὁμογενῶν Ἀδριανουπόλεως ἀνῆλθον μέχρι τέλους νοεμβρίου εἰς 38000 σχεδὸν δραχμῶν. Ἐν τοῖς προσενεγκουσιν ἀναγράφονται 51 φράγκα ἐξ εἰσφορᾶς τῶν ἐν Οὐασίγκτων ὁμογενῶν, 5 λίραι ἀγγλικάι τῶν ἐν Νοτία Ἀφρικῇ καὶ 10 ἀγγλικάι τῶν ἐν Κεϊπτάουν. Ἐξ οὐδεμιᾶς μεγάλης ἑλληνικῆς πόλεως ἄχρι τοῦδε γινώσκον ἐποτελέσματα λόγου τινὸς ἄξια τῆς ἐργασίας ἀπείρων ἐπιτροπῶν, πρὸς ἐπίτευξιν ἑθνικωτάτου σκοποῦ σχηματισθειῶν. Φρονοῦμεν ὅτι ὁ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἐπιδειχθεὶς ζῆλος θέλει διατηρηθῇ ἀμείωτος, διότι πρόκειται περὶ ὑποστηρίξεως σπουδαιοτάτης ὁμογενοῦς κοινότητος, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγωνιζομένης πρὸς σωτηρίαν πολυτιμίου κληροδοτήματος, ὅπερ ἐπὶ γενεὰς αἰσινὲς διασωθὲν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει ν' ἀφεθῇ ἔρμαιον ἀτυχημάτων καὶ συμφορῶν.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης. — Ὑπὸ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ συνελθοῦσης ἐσχάτως ἐπισκοπικῆς συνόδου ἐνεκρίθη νὰ μεταβῇ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Κίτρου κ. Παρθένιος πρὸς ἐξέτασιν ἐκ τοῦ συνεγγύς τῶν κατὰ τοῦ πανιερ. προέδρου Ἱερισσοῦ παραπόνων.

Μητρόπολις Σμύρνης. — Ἐπεκυρώθη συνοδικῶς ὁ κανονισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρφανοτροφείου Σμύρνης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων αὐτοῦ γενήσεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ διοικητικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου. Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον διευθύνεται καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῆς ἰδρύσεως αὐτὸ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Πάντα ταῦτα, ὡς καὶ ἡ Ἀδελφότης, διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν αἰεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου συνωδᾷ τῷ ἀπὸ μηνός αὐγούστου 1874 σεπτῷ πατριαρχικῷ καὶ συνοδικῷ σιγιλίῳ.

Μητρόπολις Σκοπίων. — Σήμερον ἀναχωρεῖ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. προέπεμψεν αὐτὸν ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Ἀθηναγόρας.

Μητρόπολις Γρεβενῶν. — Μακρὰς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ γενομένης συζητήσεως, ἐνεκρίθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητρο-

πολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος, τῶν ἐπὶ τούτῳ καταλλήλων διαβημάτων ἥδη γινομένων.

Μητροπόλις Λιτίτζης. — Διέτριβεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν Ἀδριανουπόλει, χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λιτίτζης κ. Νικηφόρος.

Πεντηκονταετηρὶς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας. — Ἐπὶ τῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐορταζομένη συμπληρώσει πεντηκονταετοὺς ἐν τῷ διπλωματικῷ σταδίῳ ὑπηρεσίας τοῦ νῦν ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας ἐξοχ. κ. Ν. Νελίδωφ, συνοδικῇ διαγνώμῃ ἀπεστάλη αὐτῷ πατριαρχικὸν γράμμα συγχαῖρον ἐπὶ τῇ ἐορτῇ, εὐχόμενον δὲ τὰ δέοντα. Ἡ δὲ πρεσβευτὴς κ. Νελίδωφ διαμείνας ὡς πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας ἐπὶ πολὺ καὶ παρ' ἡμῶν λαμπρὰς ἀφῆκεν ἀναμνήσεις στοργῆς οσίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπ' εὐσεβείᾳ διακρινόμενος καὶ προθυμίᾳ πρὸς ὑποστήριξιν παντὸς ἱεροῦ σκοποῦ.

Ἐπισκέψεις. — Χθὲς, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος ἐπεσκέψατο τὸν ἐξ Ἑσπερίας ἐπανακάμψαντα ἐξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Γρυπάρην ἐρμηνεύσας αὐτῷ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσρρήσεις. — Τῇ τετάρτῃ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. οἱ ἐλλογ. ῥώσσοι καθηγηταὶ κκ. Ἀνατόλιος ἱερομόναχος τῆς πνευματικῆς ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου καὶ Σιπιαγὴν τοῦ ἐν Ὀδησσῷ γυμνασίου.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῇ τετάρτῃ πανηγυρίζουσας τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἀθῶ ρωσικῆς σκῆτης τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, τῆς τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ὑποκειμένης, τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ἠρμύνευσεν τῷ ἐνταῦθα ἐπιτρόπῳ αὐτῆς ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Ἱεροθέος τηλεγραφικῶς δ' ἠύξατο τὰ δέοντα τῇ σκῇτῃ ἡ Α. Θ. Π. — Οὐδενὶ ἐτέρῳ τῶν ἐορταζόντων ἠρμυνεύθησαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαί.

Καθαίρεσις. — Κατὰ τὴν προτελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καθήρεσεν ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ τὸν ἐν Μέντεσι τῶν Βρυούλλων τῆς ἐπαρχίας Ἐφέσου τέως ἱερέα Ἀμβρόσιον, ὡς δράστην κακουργήματος, ἐξεγείραντος τὴν κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ τέως, ὡς μὴ ὄφελεν, ἱερέως.

Ποινὴ κληρικῶν. — Ἐπεβλήθη κυριαρχικῶς ἀπεριόριστος ἀργία εἰς τὸν ἱερολογ. διάκονον καὶ ἱεροκέρυκα κ. Ἀνθιμον Ὁρφανίδην, καθὼς

προσενεχθέντα λίαν ἀνευλαβῶς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς 30 νοεμβρίου, καθ' ἣν παρίστατο καὶ αὐτὸς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος. Εἰς τὸν διάκονον κ. Ὁρφανίδην ἀπεκλείσθη καὶ ἡ εἰς τὸν πατριαρχικὸν περίβολον εἴσοδος.

Διάψευσις δημοσιεύματος ἐφημερίδος. — Ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης σερβικῆς ἐφημερίδος «Τσαριγράδσκι Γλάσνικ» ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἑξῆς: — «Ἐπίλογος. Ἡ ἐνταῦθα ἐφημερὶς «Levant Herald» ἀναγράφει ὅτι κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν μετὰ τῆς Αὐστρίας τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον ἔλαβε κατ' αὐτὰς εἰς λογαριασμὸν τῶν ἐπαρχιῶν Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης 2 χιλ. λίρας. Μέρος τῶν χρημάτων τούτων θὰ δοθῇ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν, τὸ ἐπίλοιπον δὲ εἰς ἐνδεεῖς τινὰς ἐπαρχίας, ὧν οἱ μητροπολῖται παρακάθονται νῦν ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ». — Διαψεύδομεν διαρρήδην τὰ ἀνωτέρω. Οὔτε ἐδόθησαν χρήματα ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, οὔτε τὰ ληθθέντα πρόκειται νὰ διατεθῶσιν ὡς λέγεται ἐν τοῖς ἀνωτέρω.

Πατριαρχικὸς ναός. — Ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐγράφησαν πρὸς πᾶσας τὰς σταυροπηγικὰς ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν πατριαρχικὸν Θρόνον μονὰς ἐπιστολαὶ προτρέπουσαι ν' ἀποστέλλωσι κατ' ἔτος ἐκάστη ἀνὰ τέσσαρας ὁκάδες καθαρῷ κηροῦ χάριν τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, καθὼς ἄλλοτε εἰς τὰ ἀρχαῖα πατριαρχικά καὶ συνοδικὰ σιγίλλια γράμματα περὶ μονῶν ὀρίζεται παρομοία χορηγία, ταῖς πλείσταις τῶν σταυροπηγικῶν μονῶν ἐπιβαλλομένη.

Συντεχνία γουναράδων. — Τῆς φιλογενοῦς καὶ πατρωζούσης συντεχνίας τῶν γουναράδων δωρησαμένης ἐκουσίως εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ πατριαρχ. ναοῦ δεκαεὶς χιλιάδας γροσ., ἃς ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη (ἀπὸ τοῦ 1897) εἶχε λαμβάνειν ἀπ' αὐτοῦ, συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἵνα εἰσαχθῇ εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν δωρεὰν ἐγγραφόμενος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς μαθητὴς ὑπὸ τῆς συντεχνίας ταύτης συνιστώμενος.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί. — Χθὲς, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Φιλαρέτου τοῦ ἐλεήμονος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνοματικὴν ἐορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτῳ.

Ἐκκλησιαστ. Μουσικὸς Σύλλογος. — Ἡ

ἐπέτειος πανήγυρις τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριάζοντος Ἐκκλησιαστ. Μουσικοῦ Συλλόγου γενήσεται τῇ μεθαύριον, κυριακῇ, 1 1)2 μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς. Τὴν ἐορτὴν ταύτην τῶν γραμμάτων ἐπευλογήσει προεδρεύων ὁ προστάτης καὶ πρόεδρος πάντων τῶν κοινωφελῶν παρ' ἡμῶν σωματείων παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβ. συνοδικοῖς.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.— Ἀπὸ μὲν οὖν σχεδὸν ἥρξατο ἐκδιδομένη ἐν Σμύρνῃ νεὰ τετρασέλιδος, εἰς τὸ σχῆμα τῶν συμυναϊκῶν, ἐφημερίς, «Ἡμερησία Σμύρνη», ἧς ἡ τετάρτη σελὶς γράφεται τουρκιστί. Ἐκλεκτὴ ὕλη, χάρτης καὶ τύπος ἄριστος διακρίνουσι τὴν συνάδελφον, ἣ εὐχόμεθα βίον ὀλβιον— Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 20 νοεμβρίου ἥρξατο ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη, ἡ τέως ἐν Βουκουρεστίῳ καθημερινὴ ἐφημερίς «Πατρίς», τὸν αὐτὸν πλούτον τῶν εἰδήσεων παρουσιάζουσα καὶ τὴν ἐνημερότητα, ἐφ' ἣ διεκρίθη πάντοτε, προασπίζουσα τὰ πολλαχόθεν ἐπηρεαζόμενα συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Συναίου κ. Πορφύριος ἀφίκετο αἰσίως καὶ ὑγιῶς ἐκ Σμύρνης εἰς Κῆρον, ὅθεν ἀπέστειλε τῇ Α. Θ. Π. τὴν περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς Κινητῆς Διεκτικῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ἀνγνωστὴς εἶδεν ἀνωτέρω.

Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Θαβωρίου κ. Στέφανος, διχμεῖνας ἐπὶ τινος ἐβδομάδος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἐπισκεψάμενος καὶ πάλιν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναχωρήσει. — Τὴν ἐπίσκεψιν ἀπέδωκεν ἡ Α. Θ. Π. τῇ παρελεύσει τρίτῃ ἐν τῇ κατὰ τὸ Μουχλίον οἰκίᾳ τῶν συγγενῶν τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου, εἰς ἣν καὶ κατέλυεν.

Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Κυριακοπόλεως κ. Μελέτιος ἐπέστρεψεν ἤδη εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν ἐκ τῆς εἰς Αἴγυπτον περιοδείας αὐτοῦ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ὁ ἱεροκλήουξ Λευκάδος πανοσιολογ. κ. Σωφρόνιος Πικλίδης μετετέθη, κατ' ἰδίαν κλήσιν, ὡς ἱεροκλήουξ εἰς τὸν νομόν Τρίκκης καὶ Στρατῶν. Ὁ πανοσιολογ. κ. Σωφρόνιος διαμένει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν

τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἐφωδιασμένος ταῖς προσήκουσιν συστατικαῖς γραφαῖς.

Ἐκκλησία Σερβίας.

Ἡ ἐνθρονιστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Βελιγραδίου καὶ ἀρχιεπισκόπου Σερβίας κ. Δημητρίου ἀνεγνώσθη συνοδικῶς, ἐγκριθέντος ἕνα γένηται τὸ πρὸς αὐτὸν εἰρηνικὸν γράμμα. Τὴν ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολὴν ἐκδώσομεν ἐν προσεχεί φύλλῳ.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Κοινότης Σαβάνας.— Οἱ ἐν Σαβάνᾳ τῆς πολιτείας Γεωργίας τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας ὀλίγοι ὁμογενεῖς προέβησαν ἐσχάτως εἰς συλλογὴν προχριστικῶν συνδρομῶν πρὸς ἱδρύσιν ὀρθοδόξου νικοῦ. Μέχρι τοῦ παρελθόντος μηνὸς τὸ συλλεγὲν ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς πεντακισχίλια φράγκα.

Κοινότης Πουέβλο.— Κατὰ τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας τοῦ Νέου Κόσμου, τὰς ἱεράς τελετὰς καὶ τὴν πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Πουέβλο Κολοράδου ὁμογενῶν ὀρθοδόξων τελεῖ, προσκαλούμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Σκίπ-Λέικ ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος πνευσ. κ. Π. Λυμπερόπουλος.

Κοινότης Λύνν.— Προϊστάμενος τῆς ἐν Λύνν τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης (τῆς Ἀμερικῆς) ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος διωρίσθη συνοδικῶς ὁ αἰδεσιμώτατος ἱεροκλήουξ κ. Βασίλειος Λαμπρίδης πρεσβύτερος, τέως προϊστάμενος καὶ σχολάρχης τῆς ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ἐνορίας τῆς Παναγίας. — Ἡ κοινότης αὕτη, ζητήσασα ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸν ἐκτελεστὴν προϊστάμενον, δηλοῖ συνάμα ὅτι διςχίλια μὲν ἀριθμεῖ μέλη, ἡγόρασε δὲ καὶ νῦν ἀπὸ τῆς σουηδικῆς αὐτοῦ περικοπῆς, ὃν θέλει λάβει ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτῆς τῇ 13 τοῦ μηνὸς τούτου. Κατὰ τὸν Κανονισμόν τῆς κοινότητος Λύνν, ἐκτυπωθέντα ἐν Λόουελ-Μαςς (α-χουσέτης) τύποις «Πατρίς» καὶ συγκείμενον ἐκ 30 ἄρθρων, ἡ κοινότης ἱδρύθη τῇ 2 ἀπριλίου 1905. Τὰ μέλη καταβάλλουσι κατ' ἔτος ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινότητος 15 φράγκα, ὃ δὲ μὴ καταβάλλων τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ παρίστασθαι κατὰ τὰς γενικὰς συνελεύσεις. Τὰ τῆς κοινότητος διέπει καὶ διαχειρίζεται συμβούλιον διοικητικὸν ἐννεαμελές, ἀπὸ ἀπριλίου, ἐπὶ ἐτήσιᾳ λειτουργίᾳ. Τὸ ἐνεστώδες συμβούλιον ἀποτελοῦσιν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Γ. Βασιλείας, πρόεδρος, Γ. Ἀνδριανός, ἀντιπρόεδρος, Θ. Γ. Παπαδόπουλος, γραμματεὺς, Γ. Παπαθανασόπουλος ταμίης, καὶ Ἡλ. Καλλιάνης Σ. Καραμποδίτης, Λ. Δημητριάδης καὶ Γ. Καρακώστας, σύμβουλοι, οἱ καὶ τὸν Κανονισμόν ἐπικυροῦντες.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

τῆς ἐν Ἀθῶ μονῆς τῶν Ἱερέων*.

1525 Ἱερεμίας ἱερομόναχος ἀφιεροῖ τῇ μονῇ χειρόγραφον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ μεμβράνης, ἔργον τοῦ ΙΑ' αἰῶνος.

1547 Νεῖλος ἀρχιερεὺς (ἀγνώστου παροικίας) ἀφιεροῖ τῇ μονῇ χειρόγραφον Πατερικόν, χάρτινον, γραφέν τῷ 1445.

1592 Ἀποστέλλονται εἰς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς ἡγεμόνας καὶ λαοὺς ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ καὶ προηγούμενοι πρὸς ἄθροισιν ἐλεῶν ὑπὲρ τῆς μονῆς, εἰς στενοχωρίαν οἰκονομικὴν μεγάλην καταντησάσης.

1593—1601 Μάρκος ὁ Ἰβηρ ὁ «τρισόλβιος Ζωγράφος» φαίνεται ζωγραφίσας τὸ καθολικόν, ἐπὶ ἡγουμένου Γαβριήλ.

1597 Τεχνουργεῖται, χειρὶ Θεοφάνους, ἡ μεγάλη πύλη τοῦ καθολικοῦ.

1600 (πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου) δαπάνη Γαβριήλ ἱερομόναχου Ἀθηναίου κατασκευάζεται διὰ χειρὸς Θάμαρ (εἶτα μοναχῆς Σοφίας) ἐπιτραχήλιον κεντητόν.

1602 Μέχρι τοῦ ἔτους τούτου, ἐπὶ ἡγουμένου Παρθενίου Πελοποννησίου, συνεργαζομένων πάντων τῶν μοναχῶν μετ' αὐταπαρνησίας, ἡλευθερώθη τοῦ βαρυτάτου χρέους ἡ μονή, τριακοσίους περίπου μοναχοὺς ἀριθμοῦσα τότε.

1604 Κατασκευάζεται ὁ δεσποτικὸς θρόνος τοῦ ναῖσκου τοῦ Προδρόμου, ἐπὶ ἡγουμένου Γαβριήλ Ἀθηναίου.

1604 Δαπάναις Κοσμᾶ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ τινων χριστιανῶν ἐκ Γεωργίας, ἐπὶ ἡγουμένου Γαβριήλ Ἀθηναίου διαμείναντος ἐν Γεωργίᾳ πρότερον, οἰκοδομοῦνται τὰ κελλία ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ νοσοκομείου μέχρι τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων καὶ ὁ ναῖσκος τῶν Ἀγίων Πάντων.

1607 Δαπάνη Σίμου καὶ Κωνσταντίου κατασκευάζεται σταυρὸς ἐκ ξύλου γλυπτοῦ διὰ τὸν ναόν, ἐπὶ ἡγουμένου Παρθενίου.

1610 μαΐου 12, Ἀβεσσαλὼμ ἱερομόναχος προσμονάριος τοῦ ναῖσκου τῆς Πορταΐτισης ἀφιερεῖ τῇ μονῇ τὸ γραφέν ὑπ' αὐτοῦ χειρόγραφον ποιημάτων καὶ γνωμικῶν.

1610 Δαπάναις Ἀγγέλου Κακαβᾶ καὶ τοῦ μοναστηριακοῦ ταμείου, κτίζεται τὸ νέον νοσοκομεῖον τὸ ἐν τῷ νεωρείῳ, ὡς καὶ ὁ ναῖσκος τοῦ ἁγίου Μοδέστου, ἐπὶ ἡγουμένου Παρθενίου Πελοποννησίου.

1610;—1612 Μεγάλη συνέλευσις ἀγιορειτῶν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου Λουκάρεως (ἐν Ἀγίῳ Ὄρει) προεδρευομένη ἐπικυροῖ τὰ δίκαια τῶν Ἰβηριτῶν ἐπὶ τοῦ μετοχίου Κομίτισσης.

* συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 539—540.

1612—1620 Μεταξὺ τῶν ἐτῶν τούτων Τιμόθεος ὁ πατριάρχης ἐπικυροῖ συνοδικῶς τὰ δίκαια τῶν Ἰβηριτῶν ἐπὶ τοῦ μετοχίου Κομίτισσης.

1612 ἢ 13 Ἱερεμίας ἱερομόναχος καὶ Ζηνοβία μοναχὴ προσηλοῦσιν Ἀέρα κεντητὸν τῇ μονῇ.

1613 Ράδουλ βόδας ὁ τῆς Βλαχίας, ἐπὶ ἡγουμένου Γρηγορίου, ἔκτισε τὴν Ἀγίαν Τριάδα προσηλώσας τῇ μονῇ χωρία καὶ κειμήλια (ἤτοι, ἀκριβέστερον).

1613 Φεβρουαρίου 10, Ράδουλ Μίχνιας ἡγεμὼν Βλαχίας δωρεῖται τῇ μονῇ διὰ χρυσοβούλλου τὸ φερώνυμον αὐτῷ μοναστήριον [τὸ Ράδουλ-βόδα· Eclaircissement sur la question des monastères grecs situés dans les Principautés Danubiennes· Octobre, 1857, σελ. 64. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀγνοοῦμένον που ἐξεδόθη].

1614 Ἐπὶ Παρθενίου ἡγουμένου, δαπάναις τῆς μονῆς, ἐγείρεται ἡ φιάλη καὶ ὁ νάρθηξ τοῦ καθολικοῦ καὶ ἀνακαινίζεται τὸ τέμπλον.

1615 Δαπάναις τῆς μονῆς κτίζεται ὁ σταῦλος, ὁ σιτοβολῶν καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ κελλία μετὰ τοῦ ναῖσκου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ ἡγουμένου Δανιὴλ τοῦ ἐκ Κορίτσας.

1617—1618 καὶ 1619 Κομίζεται τὸ ὕδωρ εἰς τὴν μονὴν καὶ κτίζεται κινστήρνα, δαπάναις χριστιανῶν ἐκ Γεωργίας, συμπληρωθείσης τῆς ἐργασίας ἐπὶ Γαβριήλ τοῦ γνωστοῦ ἡγουμένου.

1619 Συμπληροῦται, ἐπιστατοῦντος τεχνίτου Παχωμίου, ἡ ἔξω τῆς μεγάλης πύλης τῆς μονῆς κρήνη, δαπάνη Σερμαζὰν Ἰβηρίας αὐθέντου καὶ Νικολάου ποστελνίκου Βλαχίας, ἐπὶ ἡγουμένου Γαβριήλ Ἀθηναίου (μᾶλλον 1618).

1620 Δαπάναις τῆς μονῆς ἐγείρονται κελλία παρὰ τὸν ναόν τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ ὑπ' αὐτὰ τὰ πατητήρια, ἐπὶ ἡγουμένου Ἀθανασίου τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν.

1622 Δαπάνη Γαλακτίωνος Ἐλασσώνος μητροπολίτου οἰκοδομεῖται ὁ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν πύργος καὶ ὁ ἄνωθεν αὐτοῦ ναῖσκος τῶν Τριῶν Παίδων καὶ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, τὸ νεώριον (ἀρσανᾶς) καὶ ἡ ἀποθήκη τοῦ σίτου, ἐπὶ ἡγουμένου Γρηγορίου τοῦ ἐκ Βόλου. Συγχρόνως κατεσκευάζετο καὶ τὸ πλοῖον τῆς μονῆς (διότι ὅλαι αἱ μοναὶ ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων εἶχον πλοῖα, περὶ ὧν καὶ χρυσόβουλλα). Ὁ πύργος συμπληροῦται κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1625.

1622 Κατασκευὴ νέων μεγάλων πυλῶν τοῦ καθολικοῦ, χειρὶ Θεοφάνους μοναχοῦ, δαπάνη προηγούμενου Ματθαίου.

1626 Συνεπληρώθη ἡ κατασκευὴ τοῦ πλοίου τῆς μονῆς, καὶ ἡ διακόμισις τῶν ποσίμων ὑδάτων, δαπάνη τῆς μονῆς.

1627 ἀπριλίου 12, Ἱερεμίας προηγούμενος Ἰβηρίτης ἀντιγράφει χειρόγραφον τι σύγγραμμα ἀντιρρητικόν κατὰ ἀσεβῶν.

1633 κατὰ δεκέμβριον, Κύριλλος Λούκαρις ὁ πατριάρχης συνοδικῶς προσαρτᾷ τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ τὸ Τσαοὺς-μοναστήρ τῆς Θεσσαλονίκης.

1659 Συμπληροῦται ἡ κατασκευὴ τῶν παρὰ τῷ λεπροκομείῳ ἀψίδων, δαπάνη Γεωργίου Φωκά.

1669 μαΐου 19, Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς, ὁ τσάρος προσαρτᾷ τῇ μονῇ τὸ ἐν Μόσχᾳ μετόχιον τοῦ ἁγίου Νικολάου, χορηγηθὲν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ 1651, κατ' αἴτησιν τοῦ αὐτόθι περιοδεύοντος Παχωμίου ἀρχιμανδρίτου, τοῦ καὶ πρώτου ἡγουμένου τοῦ μετοχίου τούτου.

1670 Δαπάνη τῆς μονῆς, οἰκοδομοῦνται αἱ ὑποβαστάζουσαι τὸ παλαιὸν νοσοκομεῖον ἀψίδες.

1672 Ὑποστηρίζεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς τραπέζης καὶ ἡ ἔσωθεν ζωγραφίαις αὐτῆς, ἐξόδους ἔξωθεν, ἐπὶ ἡγουμένου Δαμασκηνοῦ.

1672 Προσφορὰ εἰκόνας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου εἰς τὸν ναῖσκον [ἁγ. Ἀθανασίου] τοῦ κοιμητηρίου ὑπὸ Διονυσίου ἀρχιμανδρίτου Ἰβηρίτου.

1673 Δαπάναις τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Διονυσίου Δ' καὶ Δαμασκηνοῦ σκευοφύλακος Ἰβηρίτου, κτίζεται τὸ νέον νοσοκομεῖον καὶ ὁ ἄνωθεν αὐτοῦ ξενῶν, ἐπὶ ἡγουμένου Παΐσιου.

1674 Ζωγραφοῦνται τὰ παρὰ τῷ καθολικῷ δύο παρεκκλήσια, Ἀρχαγγέλων καὶ ἁγίου Νικολάου, καὶ κατασκευάζονται τὰ τέμπλα αὐτῶν, δαπάναις Δαμασκηνοῦ ἱερομονάχου (σκευοφύλακος;).

1675 κατὰ μαΐον, Παρθένιος Δ', ὁ πατριάρχης επικυροῖ συνοδικῶς τὰ σταυροπηγικά δίκαια τῆς μονῆς.

1678 κατὰ μῆνα ἰούλιον, Διονύσιος πατριάρχης ὁ Μουσελίμης ἡ Κομνηνὸς ἀφιεροῖ διὰ πράξεως συνοδικῆς τὴν ἑαυτοῦ βιβλιοθήκην τῇ μονῇ.

1679 κατὰ Σεπτέμβριον, Ἰσαάκ ὁ τῆς μονῆς ἡγούμενος δι' ἐγκυκλίῳ πρὸς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ χριστιανούς ἐξαιτεῖται τὴν χρηματικὴν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ μοναστηρίου συνδρομὴν (Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη, εἰς σελ. 337 Α' τόμου).

1680 μαρτίου 10, συμπληροῦται ἡ οἰκοδομὴ ἡ ἐκ βάθρων τοῦ παρεκκλησίου τῆς Πορταϊτίσσης, δαπάνη Νικηφόρου καὶ Στεφάνου, ἐπὶ ἡγουμένου Ἰσαάκ, προηγουμένου Σολομώντος ὄντος.

1683 Σεπτεμβρίου 30, συμπληροῦται ἡ οἰκοδομὴ τε καὶ ὁ διάκοσμος τοῦ ναΐσκου τῆς Πορταϊτίσσης δαπάναις Ἀσωτᾶν αὐθέντου, Νικηφόρου ἱερομονάχου καὶ Στεφάνου διὰ τὴν ἔγερσιν· Σερβάνβοδα δὲ τοῦ Κατακουζηνοῦ διὰ τὰς ἀγιογραφίας· ἐπὶ ἡγουμένου τοῦ μουσικωτάτου Εὐθυμίου ἐξ Ἰωαννίνων, προηγουμένου ὄντος Σολομώντος καὶ σκευοφύλακος Δαμασκηνοῦ προηγουμένου.

1694 κατὰ νοέμβριον, ὁ πατριάρχης Διονύσιος Δ' συνιστᾷ δι' ἐπιστολῆς Ἀδριανῷ τῷ τελευταίῳ πατριάρχει Μόσχας Χριστοφόρον τὸν ἱερομόναχον Ἰβηρίτην, ἡγούμενον διορισθέντα τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ

μετοχίου τοῦ ἁγίου Νικολάου (κατὰ τὴν Ἱεροσολυμιτικὴν Βιβλιοθήκην Κεραμέως, ἐν τόμῳ Α' καὶ σελίδι 446, ἀλλ' ἡ εἰδησις αὕτη ψευδὴς ἴσως, διότι κατὰ τὸ σωζόμενον ἐν τῇ μονῇ χρονικὸν Χριστοφόρος οὐδεὶς ἀπὸ τοῦ 1651—1741 ἐγένετο).

1699 κατὰ νοέμβριον, οἰκοδομεῖται ὁ ναῖσκος τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, δαπάνη Σαμουὴλ ἡγουμένου τῆς μονῆς.

1707 Διονύσιος Ἰβηρίτης προηγούμενος ἐξοδεύει πρὸς οἰκοδομὴν κελλίων τινων ἐν τῇ μονῇ τοῦ Καρακάλλου.

1710 αὐγούστου 12, συμπληροῦται ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ναΐσκου τοῦ Προδρόμου, ἰδίως θόλου καὶ τέμπλου καὶ εἰκόνων, δαπάνη Ἀγαπίου προηγουμένου Ἰβηρίτου τοῦ ἐκ Βερροίας.

1711 Ζωγραφεῖται τὸ τέμπλον τοῦ ναΐσκου τοῦ Προδρόμου, δαπάνη τοῦ αὐτοῦ Ἀγαπίου.

1718 Ζωγραφεῖται καὶ ὁ πρόναος δαπάνη, τοῦ γέροντος Ἀνανίου.

1721 Διακοσμεῖται ὁ νάρθηξ τοῦ καθολικοῦ, δαπάνη Νεοφύτου μητροπολίτου Ἀρτης.

1721 ἰουλίῳ, Νεόφυτος Ἀρτης δωρεῖται εἰκόνα τῆς Παρθένου τῷ ναΐσκῳ τοῦ κοιμητηρίου.

1722 Κατασκευάζει ὁ ἱερομόναχος Ματθαῖος ὁ «ἐκ τῆς βασιλικῆς καὶ πατριαρχ. μεγίστης λαύρας τῶν Ἰβήρων» θήκην διὰ τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Φωτεινῆς· ἐκείνου τελευτήσαντος συνεπλήρωσεν αὐτὴν ὁ προηγούμενος Μακάριος.

1722 κατὰ δεκέμβριον, Νεόφυτος Μαυρομάτης ὁ πρῶτον Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης προσαφιεροῖ καὶ αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ βιβλιοθήκην τῇ μονῇ, ἐν ἣ ἀνήγειρεν ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸν ναῖσκον τοῦ ἁγίου Νεοφύτου, ἀφιερῶσας ἅμφιά τε καὶ σκεύη ἱερά.

1723 Ἱερόθεος ὁ ἐν ἁγίοις διδάσκαλος προσκαλεῖται σχολάρχης τῆς ἐν Σκοπέλῳ (τῇ νήσῳ) σχολῆς, ἀφείς τὴν ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων ἡσυχίαν.

1723 κατὰ μαΐον, πληρέστερος συντάσσεται κατάλογος τῶν ἐντύπων καὶ τῶν χειρογράφων βιβλίων τῆς μονῆς.

1725 κατὰ Σεπτέμβριον, ἡ οἰκοδομὴ συμπληροῦται τοῦ πύργου τοῦ ὠρολογείου, δαπάνη Βησσαρίωνος καθηγουμένου τοῦ ἐκ Βουκουρεστίου.

1734 Σεραφεῖμ ὁ πατριάρχης ἀποφαίνεται συνοδικῶς ὅτι τὸ μετόχιον τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς Κεμτίσης ἀνήκει τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων, οὐχὶ δὲ τῇ τοῦ Βατοπεδίου.

1734 Ἐπισκευάζεται ἡ φιάλη, δαπάνη Βησσαρίωνος σκευοφύλακος.

1735 Κατασκευάζεται ἡ ἔξω κρήνη (δαπάνη πιθανῶς Ναθαναὴλ Ἰβηρίτου προηγουμένου τοῦ ἐκ Σμύρνης).

1737 μαΐου 29, πυρπολεῖται τὸ ἐν Μόσχᾳ Ἰβηριτικὸν μετόχιον τοῦ ἁγίου Νικολάου.

1740 Σεπτεμβρίου 3 (ἢ 13). Θνήσκει ἐν Γυάρῳ τῇ νησίδι ὁ διδάσκαλος Ἱερόθεος Ἰβηρίτης μετὰ δεκαετὴ διδασκαλίαν ἐν Σκοπέλῳ, μνήμην αἰγίου λιπών.

1745 Χριστοφόρος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, προηγούμενος τῆς τῶν Ἰβήρων, ἐκδίδει, δαπάναις ἰδίαις, ἐν Βενετίᾳ, τὸ κατὰ τὸ λεκτικὸν δῆθεν διορθωθὲν ὑπὸ Ἰγνατίου Κεμίζου, πιθανῶς Ἰβηρίτου, «Προσκυνητᾶριον τοῦ Ἁγίου Ὁρους» (Ἰωάννου Κομνηνοῦ) προτάττων ἀφιέρωσιν ἰδίαν εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ στίχους τινὰς «τοῖς ἐντευξομένοις».

1747 κατὰ μαῖον, Παῖσιος Β' ὁ πατριάρχης ἀναγνωρίζει τὸ ἐν Κορνοφωλῇ τῆς ἐπαρχίας Διδυμοτείχου μονοῦριον τῆς Θεοτόκου μετόχιον τῆς μονῆς.

1754 ἢ 1755; Ἐπιστρέφει εἰς Ἁγίον Ὅρος, εἰς τὴν τῶν Ἰβήρων καταταττόμενος, ὁ πρεσβύτερος Θεόκλητος, προϊστάμενος τῆς ἐν Μαϊόρκᾳ, μὲ τῶν Βαλεαριδων νήσων, ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἀποσυντεθείσης μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Γαλλίας κατάληψιν ἐκείνης.

1755—1760 Συνακμάζουσιν ἐν τῇ γερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων οἱ λόγιοι Ἰβηρίται καὶ διδάσκαλοι Μελέτιος (μαθητὴς Ἱεροθέου) βιβλιοφύλαξ τῆς μονῆς, Ἰωακείμ καὶ Ἀθανάσιος, φίλοι Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, ὡς ἦν καὶ Θεόκλητος ὁ τῆς αὐτῆς ὡν μονῆς καλόγηρος, Ραφαὴλ ἱεροδιδάσκαλος καὶ Ἀβιμέλεχ ἀρχιμανδρίτης.

1756 κατὰ ὀκτώβριον, ὁ πατριάρχης Κύριλλος Ε' ἐπικυροῖ τὰ ἐπὶ τοῦ μετοχίου τῆς Κορνοφωλῆς δίκαια τῆς μονῆς.

1758 Ἀνακαινίζεται ὁ νάρθηξ τοῦ καθολικοῦ.

1758 κατὰ μάρτιον, ἀνακαινίζεται ἐκ θεμελίων ἡ πλευρὰ τῆς μονῆς ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν προεκταθεῖσα ἐπὶ τρεῖς ὀργυῖαι· εἶχεν εἰς τὰς ἄκρας δύο πύργους, ἔχοντας ἐπ' αὐτῶν τὸν ναῖσκον τοῦ αἰγίου Σπυρίδωνος καὶ τὸν τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἐκτίσθη τότε καὶ ὁ ναῖσκος τοῦ αἰγίου Γεωργίου εἰς αὐτὴν τὴν πλευράν, ἀντὶ τοῦ ἕως τότε ναῖσκου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ τῇ πρὸς θάλασσαν ἔκειντο τότε ὁ σιτοβολών, τὸ δοχεῖον καὶ οἱ ξενῶνες. — Ἐξώδευσεν ὑπὲρ τὰς 30000 φράγκων ὁ τότε περιώνυμος Σταυράκογλος, ὁ μοναχὸς Ἰβηρίτης Ἀνανίας ὁ βυζάντιος ἄλλα, καὶ τὰ λοιπὰ βεβαίως ἡ μονή, διότι οὐδεὶς σημειοῦται δωρητής.

1760 κατὰ αὐγούστον, Ἰωαννίκιος ὁ πατριάρχης ἐπικυροῖ τὰ δίκαια τῆς μονῆς ἐπὶ τῆς ἐν Μελενίκῳ μονῆς Θεοτόκου Ροζινᾷ καθὸ Ἰβηριτικοῦ μετοχίου.

1768 Ζωγράφησις τοῦ προνάου δαπάνῃ γέροντος Κυρίλλου, ἐπὶ ἡγουμένου Ἀβραμίου.

1769 Ἰωαννίκιος ἀρχιμανδρίτης ὁ ἐκ Πελαγονίας, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ εἰς Μόσχαν ταξειδίου, οἰκοδομεῖ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὰ ἄνωθι τῆς μεγάλης εἰσόδου τῆς μονῆς οἰκήματα, ὡν πλησίον ἡγείρετο τὸ παρεκκλήσιον τοῦ αἰγίου Νεοφύτου, τὸ κτισθὲν ὑπὸ Νεοφύτου Ἀρτης τοῦ Μαυρομμάτου.

1774—1780 Μεταξὺ τῶν ἐτῶν τούτων ὁ πατριάρχης Σωφρόνιος διὰ πράξεως συνοδικῆς ὑποτάττει τῇ μονῇ τὰς ἐν Σαμοθράκῃ μονὰς Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ.

1774 Ἰωαννίκιος ἀρχιμ. ἐκ Πελαγονίας κοσμεῖ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναῖσκου (ἢ ἴσως τοῦ νάρθηκος) τοῦ παρεκκλησίου Πορταϊτίσσης.

1774 αὐγούστου 1, διακοσμεῖται ἡ θήκη τοῦ ἱεροῦ λειψάνου Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος ὑπὸ Θεοδοσίου προηγούμενου.

1777 Νεκτᾶριος ἀρχιμανδρίτης ὁ ἐκ Σκεπαστοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ ταξειδίου τῆς Μόσχας, οἰκοδομεῖ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸ σεσασθρωμένον ἡγουμενεῖον τὸ πλησίον τοῦ σκευοφυλακείου, ἐπίσης δὲ ἐγείρει πολυτελῶς καλλωπίζων τὸν πλησίον ναῖσκον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

1780—1785 Μεταξὺ τῶν ἐτῶν τούτων, διαγνώμη συνοδικῇ ἐπὶ πατριάρχου Γαβριὴλ, ἡ μονὴ τῶν Ἰβήρων καὶ ἡ τῆς Λαύρας, ἀνακουφίζουσαι τῶν πολλῶν χρεῶν (1,000,000 περίπου φράγκων) τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονὰς, ἐξ ἰδίων καταβάλλουσι τὸ ἥμισυ τοῦ γενικοῦ χρέους τούτου.

1780 Ἀβράμιος Ἰβηρίτης προηγούμενος ὁ ἐκ Ζακύνθου οἰκοδομεῖ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸ διαμέρισμα, ἐν ᾧ ἦν ὁ ναῖσκος τοῦ αἰγίου Ἀβραμίου, ἐγείρας καὶ τὰ χειμερινὰ ἐνδιατήματα (τὰ θερινὰ ἔκειντο κατὰ τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν πλευράν).

1782 Ἀνεγείρεται τὸ ἔξω τῆς μονῆς χαλκεῖον, τὸ πλησίον τοῦ μύλου, ἐπιστατοῦντος εἰς τὴν οἰκοδομὴν ταύτην τοῦ προηγούμενου Φιλαρέτου τοῦ ἐκ Τοῦζλων, τῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος.

1785 ἰουλίου 15, ὁ αὐτὸς Ἰωαννίκιος ἀρχιμ. δαπάνησας ἐξ ἰδίων κατασκευάζει ἔδαφος, τέμπλον, θυρίδας καὶ πύλην τοῦ ναῖσκου τῆς Πορταϊτίσσης.

1785 κατὰ ἰούνιον, κατασκευάζονται ἐπιμελῶς αἱ πύλαι τοῦ νάρθηκος ὑπὸ τῶν ἐκ Κλιννοβοῦ τῆς Θεσσαλίας τεχνιτῶν Ἰωάννου καὶ Κωνσταντίνου, δαπάνῃ Ἰωαννικίου ἀρχιμανδρίτου τοῦ Ἰβηρίτου.

1786 κατὰ ἰούνιον, Ὁ πατριάρχης Πρόκοπιος ὁποφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Ἀθῶν παλαιὰ σκῆπη Μαγουλᾶ ἀνήκει τῇ τῶν Ἰβήρων.

1788 Σεπτεμβρίου 6, οἱ προέχοντες ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ ἐπικυροῦσι τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς Ἰβηρικῆς σκῆπης τοῦ Τιμίου Προδρόμου, περιέχοντα 22 κεφάλαια.

1791 κατὰ φεβρουάριον, Νεόφυτος Ζ' ὁ πατριάρχης κυροῖ τὰ δίκαια τῆς μονῆς ἐπὶ τῶν ἐν Σαμοθράκῃ μονοδρίων.

1795 Συμπλήρωσις τῶν τοῦ νάρθηκος ζωγραφιῶν ὑπὸ Νικηφόρου ζωγράφου, κατὰ παράδοσιν Κρητός.

1796 κατ' ἀπρίλιον, Γεράσιμος ὁ πατριάρχης ἀναγνωρίζει μετόχιον τῆς μονῆς ἀναπόσπαστον τὸν ἐ

Βεβηκίω Κωνστ. πόλεως ναὸν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους· οἰκοδομηθέντα τότε δαπάνη τῶν ἱβηριτῶν, κεκτημένων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποστολῆς ἡγουμένου καὶ ἱερέων («συνοδίας») εἰς τὸ μετόχιον καὶ τὸν ναὸν τοῦτον.

1797 κατὰ δεκέμβριον, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος Ε' ἐμπεδοῖ τὰ δίκαια τῆς μονῆς ἐπὶ τοῦ μετοχίου Τρύγης ἐν Λήμνῳ.

1798 κατὰ ἰανουάριον, ὁ αὐτὸς Γρηγόριος ἐπιβεβαίωσιν συνοδικῶς τὴν ὑπὸ τῶν ἱβηριτῶν ἐκχώρησιν τῆς Τρύγης τῇ μονῇ Σίμωνος Πέτρας.

1799 ἰουνίου 26, φαίνεται ὅτι νέον ὁμοίωμα κατεσκευάσθη τῆς εἰκόνος τῆς Πορταΐτισης.

1799 νοεμβρίου 1, ἐν κοινῇ συνελεύσει τῶν προεχόντων τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου μονῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν Διονυσίου προηγουμένου ἱβηρίτου, Χριστοφόρου διδασκάλου τοῦ Προδρομίτου (τῆς ἱβηρικῆς σκῆτης) καὶ Ἰωάννου πνευματικοῦ τῆς σκῆτης Ἀγίας Ἀννης, διορισθέντων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἐπικυροῦνται κανονισμός τις τῆς σκῆτης τῆς Ἀγίας Ἀννης συγκείμενος ἐξ 24 ἄρθρων.

(ἔπεται συνέχεις)

ΣΧΕΣΙΣ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

ὑπὸ Θ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Κλήμης καὶ Πλάτων*.

Οἱ βάρβαροι, κατὰ Κλήμεντα λέγει ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ, διαφερόντως ἐτίμησαν τοὺς διδασκάλους αὐτῶν καὶ τοὺς νομοθέτας θεοὺς προσεῖπον (I 769), ὡς ἀρχαιότεροι δὲ τῶν ἐλλήνων καὶ ἀρχαιότερον «νόμους τε ἔθηκαν καὶ φιλοσοφίαν ἐκήρυξαν οὗ μείζον ἀγαθὸν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει οὐτ' ἢλθε ποτὲ ἐκ Θεοῦ οὐτ' ἀφίξεται». Ἐξ αὐτῶν λοιπὸν καὶ ὁ Πλάτων κατὰ Κλήμεντα ἐδανείσθη τὸν μέγαν τῶν γνώσεων αὐτοῦ πλοῦτον, ὁ δὲ Κλήμης ἀπαριθμῶν τι παρ' ἐκάστου τῶν ἐθνῶν ὁ φιλόσοφος ἔλαβε μετὰ τοιαύτης ἀποστροφῆς ἐν τῷ «προτρεπτικῷ πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνετι». «Πόθεν, ὦ Πλάτων, τὴν ἀλήθειαν αἰνίττει; Σοφώτερά φησι τούτων (ἐλλήνων) βαρβάρων τὰ γένη· οἶδα σου τοὺς διδασκάλους, κἂν ἀποκρύπτειν ἐθέλῃς· γεωμετρίαν παρ' αἰγυπτίων μανθάνεις, ἀστρονομίαν παρὰ Βαβυ-

λωνίων, ἐπώδᾳς τὰς ὑγιεῖς παρὰ Θρακῶν λαμβάνεις· πολλά σε καὶ Ἀσσύριοι πεπαιδεύκασιν· νόμους δὲ ὅσοι ἀληθεῖς καὶ δόξαν τὴν τοῦ Θεοῦ παρ' αὐτῶν ὠφέλησαι τῶν βαρβάρων (Προτ. 176).

Ὁ Πλάτων λοιπὸν κατὰ ταῦτα παρ' Ἀσσυρίων Βαβυλωνίων, Αἰγυπτίων καὶ Θρακῶν τὰς κοσμικὰς ἐπιστήμας διδαχθεὶς, τὴν θεολογίαν καὶ τοὺς νόμους παρ' ἐβραίων ἐδανείσθη ἐντρυφῶν καὶ ἀρνούμενος ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Δαβὶδ καὶ τῶν προφητῶν (Παιδ. 404, 405, 628). Ἐγνώρισε δὲ ὁ Πλάτων τὰ βιβλία τῶν ἐβραίων ἐκ μεταφράσεως ἐλληνικῆς γενομένης κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰουδαίου ἀλεξανδρινοῦ ἱστορικοῦ Ἀριστοβούλου πρὸ τῆς καθυποτάξεως τῆς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἔχει δὲ αὕτη ὥδε προσαγομένη ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος. Κατηκολούθηκε δὲ καὶ Πλάτων τῇ καθ' ἡμᾶς (ἐβραϊκῇ) νομοθεσίᾳ καὶ φανερός ἐστίν ἕκαστα περιεργασάμενος τῶν ἐν αὐτῇ λεγόμενων. Δημιουργεῖται δὲ πρὸς Διμητρίου ὕψ' ἑτέρου πρὸς τῆς Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἐπικρατίσεως τά τε κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐξαγωγὴν τῶν ἡμετέρων πολιτῶν (ἐβραίων) καὶ ἡ τῶν γεγονότων ἀπάντων αὐτοῖς ἐπιφάνεια καὶ κράτησις τῆς χώρας καὶ τῆς ὅλης νομοθεσίας ἐπεξηγήσεις· ὥστε εὐδὴλον εἶναι τὸν προειρημένον φιλόσοφον εἰληφέναι πολλά· γέγονε γὰρ πολυμαθὴς καθὼς καὶ Πυθαγόρας πολλά τῶν παρ' ἡμῖν (ἐβραίοις) μετενέγκας εἰς τὴν ἑαυτοῦ δογματοποιίαν. Νουμήνιος δὲ ὁ Πυθαγόριος ἀντικρὺς λέγει· Τί ἐστὶ Πλάτων ἢ Μωϋσῆς ἀττικίζων; (Στρ. 894—895).

Βεβαίως ἡ γνώμη αὕτη τῆς ἐξαρτήσεως τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τῆς Γραφῆς δὲν εἶνε ἀληθής. Ἐπινοηθεῖσα, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν Ἰουδαίων ἐξ ἐθνικοῦ ἐγωῖσμοῦ ἐγένετο ἀσπαστὴ ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος ὡς συντελοῦσα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ, δι' ὃ καὶ βλέπομεν τοῦτον τείνοντα νὰ παραστήσῃ τοὺς κυριώτερους τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων π. Χ. τοὺς νόμους, τὴν πολιτείαν, τὸν Τίμαιον, τὴν ἐπινομίδα καὶ ἄλλους γραφέντας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς γνωστῆς τοῦ Μωϋσέως Πεντατεύχου (Στρ. I XXI 894—895).

Ὁ Πλάτων, κατὰ Κλήμεντα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν φιλοσόφων (Πυθαγόρας Ἀριστοτέλης ἐπικούριοι Στωϊκοὶ) ἐπικεκρυμμένως τὰ πολλὰ ἐξέθηκε (Στρ. V 89). Ὑποδεικνύς δὲ ὁ Κλήμης πῶς δεόν νὰ ἐρμηνεύωνται αἱ ἀλληγορικαὶ τοῦ φιλοσόφου διηγήσεις ὑποστηρίζει ἀμ-

* συνέχεις ἀπὸ σελ. 529—530.

καὶ τὸ ἀναγκαῖον τοῦ ἐπικεκρωμένου τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐννοιῶν ἐπικαλούμενος πρὸς ἄλλοις καὶ μαρτυρίας του Πλάτωνος (γ 100).

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ*

Ἐκάρυτε τὸν θεῖον λόγον ἐν πάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀντιοχείας⁴⁰. Ἐν Ἱεροσολύμοις διετέλεσε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐπελθούσης τῷ 1765⁴¹ διδάσκων καὶ κηρύττων τὸν θεῖον λόγον πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας τε καὶ Ἀράβας πρὸς οὓς ἡρμηνεύε τὰ λεγόμενα μοναχὸς τις, ὃν ἤγε μεθ' ἐκυτοῦ⁴².

Ὁ Ἰακώβος ἐζήλωτε κατὰ πάντα, ὡς ὁ Γεράσιμος, τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Μακκαρίου τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐξίρει διὰ πολλῶν ὁ ρώσος Πάρσκιου ὅστις παρ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐδιδάχθη τὴν ἑλληνικὴν ἐν Τριπόλει, μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τέσσαρα σχεδὸν ἔτη⁴³. «Ἴσον πρὸς αὐτόν, γράφει τῷ 1729, δὲν ἀπηντήσαμεν οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τοῖς πατράσιν, οὔτε ἐν τῷ Σινάϊ ὅρει, οὔτε ἐν τοῖς ἀκουμένοις ἐν τῷ ὅρει τοῦ Ἀθω. . . Οὔτε περὶ τροφῆς φροντίζει, οὔτε περὶ ἐνδυμάτων, οὔτε περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ὑπολήψεως· πρῶτος, ἄκκος, χρηστοθήης, εὐσεβῆς, διδασκτικὸς, συνετὸς, καρτερικὸς, εἰρηνοποιὸς, περὶ πάντας εὐμενῆς, φιλόξενος, ἀπλῶς εἰπεῖν, πάσης ἀρετῆς ἐμπλεὺς καὶ μέγας ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀγωνιστῆς καὶ ἀντίπαλος τῶν ἐχθρῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας⁴⁴». Καὶ Σέργιος δὲ ὁ Μακκαρίου λέγει περὶ αὐτοῦ ὅτι, ἐπηκρίβωσε βίῳ ἀρετῇ λογικῇ καὶ λόγον ἐκόσμησε βίου σεμνότητι καὶ τελειότητι πράξεως⁴⁵. Καὶ ὁ Μακκαρίου δὲ ἐν ταῖς πρὸς αὐτόν καὶ τὸν πατριάρχην Σίλβεστρον ἐπιστολαῖς διὰ πολλῶν ἐπικλίων ἄγει τὸν ἄνδρα. Ἐν τινι πρὸς αὐτόν ἐπιστολῇ ἐκφράζει αὐτῷ τὸν μέγιστον θαυμασμόν του ἐπὶ τῷ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ ζήλῳ, τῇ χριστιανικῇ καρτερίᾳ καὶ τῇ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπῃ.

M. ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗΣ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 537—539.

40 Barss Kiy ἐνθα ἄνωτ. σελ. 218.

41 Ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀναγράφεται ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς τοῦ Θεολόγου τῷ λεγομένῳ Βραδείῳ ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθηνησκόντων ἀδελφῶν.

42 Ἰδ. ἐπιστολ. Μακκαρίου σλδ ἀποκειμ. ἐν τῇ πατριαρχ. βιβλιοθήκῃ.

43 Bars Kiy ἐνθα ἄνωτ, σελ. 153 καὶ 219—220.

44 Ἀδτ. σελ. 154.

45 Παρὰ Σάθχ Μεσ. βιβλ. Γ' 236.

α'.

Τῷ Μακαριωτάτῳ δοξωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ πατρὶ καὶ Πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κυρίῳ κυρίῳ Μελετίῳ τῷ ἡμετέρῳ αὐθέντῃ καὶ δεσπότῃ δουλακὴν μετὰ πάσης εὐλαθείας προσκύνειν.

Πάλαι μὲν ἐβουλόμην γράψαι τὰς ὀφειλομένας προσκυνήσεις τῇ ἡμετέρᾳ Μακαριότητι, καὶ ὅτι μετέστη πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνὰς Μακκαρίου, ὁ γνήσιος παῖς τῆς ἁγίας Σιών, τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ ἐπαινέτης τῶν σεβασμιῶν καὶ θεοβαδίστων τόπων, ὁ ἀλείπτῃς τῶν ἐκεῖ ἀσκουμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ τῆς ὑπερβλλούσης λύπης, τῆς ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἀποβιώσεως προξηνηθείσης μοι. Νῦν δέ, μικρὸν τοῦ ἄλγους ἐνδόντος, γράφω τῇ ἡμετέρᾳ Μακαριότητι, κατὰφιλῶν νοερῶς τὰς μακκαρίας καὶ θεοφόρους αὐτῆς χεῖρας ἅμα τε καὶ χάριτας ὁμολογῶν ὅτι πλείστας διὰ τε τὴν δεξιῶσιν καὶ ὑποδοχὴν τοῦ διδασκάλου κύρ' Ἰακώβου καὶ διὰ τὴν συγχρότησιν καὶ σύστασιν τοῦ πάλαι ποτὲ εὐκταίου καὶ περισπουδάστου σχολείου παρὰ πάντων τῶν πρὸ αὐτῆς ἀρχιερατευσάντων ἐν Ἱερουσαλὴμ, οὐτινος ἡ σύστασις ὅσιν χάραν, ὅσιν εὐθυμίαν προύνηστεύσατο τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι ἀδύνατον λόγῳ παραστήσει· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς Θεόν, καθὼς πανταχοῦ οἱ τοῦδε τοῦ ἔτους προσκυνηταὶ παρὰ πάντων ἐπηνέθησαν τε καὶ ἐμακαρίστησαν τῆς εὐκληρίας, ὅτι δηλαδὴ ἔτυχον ἀκοῦσαι λόγον Θεοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἡμετέρᾳ Μακαριότητι ὅσος παρὰ Θεοῦ ἀπόκειται μισθὸς καὶ γέρας τῆς συγκροτήσεως τοῦ φροντιστηρίου τῆς λόγῳ παραστήσειεν; ὅτε δὴ ἀναγκαινοσάση τοὺς πάλαι ποτὲ καλῶς κειμένους ὅρους τε καὶ κανόνας τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν συνόδων, λέγω τὸν κανόνα τὸν οὕτως ἀποφαντικῶς ὀρίζοντα: «Ἐκαστον ἐπίσκοπον ἐν τῇ ἐκκυτῷ παροικίᾳ φροντίδα καὶ δαπάνην τὴν δυνάμεν ποιεῖν ὥστε τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα δύνασθαι διδάσκεσθαι, βοηθεῖν δὲ κατὰ δύναμιν τοῖς ἐθέλουσι διδάσκειν καὶ τοῖς μανθάνειν προαιρουμένοις ἐὰν τῶν ἐπιτηδείων χρεῖαν ἔχωσι» καὶ τὸν τῆς ἐβδόμης οἰκουμενικῆς συνόδου τὸν ἀποφαινόμενον: «Τοὺς ἱερατικὴν ἀξίαν λαχόντας οὐ παροδικῶς τὰς ἱεράς γραφὰς ἀναγινώσκειν, ἀλλὰ καὶ ἐρευνητικῶς. ἥτοι δύναμιν ἔχειν κατανεοῖν τὸν ἐν αὐταῖς κεκρυμμένον νοῦν, καὶ ἐρμηνεύειν καὶ διδάσκειν τοῖς μὴ εἰδόσιν, οὐσία γὰρ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἐστὶ τὰ θεοπράδοτα λόγια. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς νῦν τρέχοντες χρόνους οὐ μόνον τὸ ἐρευνητικῶς ἐξώρισται ἐκ τῶν ἱερατικῶν λαχόντων ἀξίαν, ἀλλὰ φεῖ! καὶ τὸ παροδικῶς, οἱ πλείστοι γὰρ οὐδέ

ἀναγινώσκειν φιλῶς γινώσκουσι, καὶ, τὸ δεινότερον, οὐδὲ ποσῶς φροντίζουσι περὶ τούτου, ἀλλ' ὅλη ἡ φροντίς αὐτῶν καὶ ἡ περίεργος σπουδὴ ποῦ ἐνσχολεῖται;

Τοῖς περὶ τὰ ἔξω τοῦ σώματος καλλωπισμοῖς μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν κρασπέδων καὶ σκινδάλων, καὶ οὐδὲν οὕτω καταφρονεῖται ὑπ' αὐτῶν καὶ ὡς πᾶρεργον κρίνεται ὡς ἡ ἀνάγκη. Ἀλλ' οὖν γε εἰσπραχθήτονται πάντως γ' οἱ τοιοῦτοι δίκας ἀρχαλεωτάτης τῆς ὑπερφίας, ἣν περὶ τὴν ἀνάγκην ποιοῦνται. Τούτων οὖν τῶν ἱερῶν κανόνων πληρωτῆς ἀναφανεῖς πόσων ἀναρρήσεων καὶ βραβεῶν δίκαιος ἂν εἴη τυχεῖν παρὰ τοῦ μισθαποδότου δεσπότου. Τὸ δὲ μέγιστον οὕτω εἴρηται· ὅτι τὸ ἀρχαῖον προνόμιον τῆς Σιών, ὃ ἐστὶ πέμπειν πανταχοῦ τοὺς κηρύσσοντας ὡς ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱστοριῶν μνησθέντες, τοῦτο φησὶ τὸ κάλλιστον καὶ θεοφιλέστατον ἐπὶ σοῦ πληρωθῆσθαι, καὶ γ' ἐνδίκως εἴποι τις ἂν καὶ νῦν τὸ τοῦ Ἰσραὴλ «ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ» καὶ αὐτὸ δὴ τὸ ψαλμωδούμενον «εἰς πάντα τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν»· πρὸς δὲ προνόμιον ἀφορῶντες καὶ οἱ πατέρες μητέρα τὴν Σιών πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν προηγόρευσαν, ἐνδικώτατα, ὡς διδάσκων οὖσαν τῆς καθόλου οἰκουμένης καὶ μυσταγωγὸν τῶν θείων καὶ ἀρρήτων μυστηρίων. Καὶ εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει πόσου ἂν τις τιμῇται ὅσον τοὺς ἐκ τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν πεμπομένους μὴ μόνον εἰς συλλογὴν ἐλέους ἐπιτηδείους εἶναι, ἀλλὰ καὶ εἰς κήρυξιν καὶ διακονίαν τοῦ θείου λόγου, καὶ μὴ μόνον ἀργεὺς κεῖσθαι ἐν τοῖς μετοχίοις καὶ ἀφωνοτέροις καὶ αὐτῶν τῶν ἰχθύων, πόσου, φησὶ, ἄξιον τὸ ἐξ ἐνός· δύο τελεῖσθαι κατὰ τὸ παλαιότατον αἰνίγμα «ἔστι διακονία, ἥ ἐργασία διπλοῦν οἷον τίθειν καρπὸν». Τούτου τοίνυν τοῦ διπλοῦ καρποῦ ἡ σὴ μοι Μκακρίτης πρόξενος ἐχρημάτισε τῇ συγκροτήσει τῇ πολυεράστῃ καὶ εὐκαταῇ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις, τῆς σχολῆς· περὶ καὶ τὸ ἀγνοούμενον, ὅπερ καὶ ἀμικραντίνων αὐτῇ στεφάνων πρόξενον γενήσεται ἐν τῷ ἐκείσε θεάτρῳ, ὅτι ἐξῆρεν ὄνειδος ἐξ Ἰσραὴλ καὶ ἀπέφραξε τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν προσφερόντων εἰς ὄνειδος ἡμῖν τὸ «χῶς εἰσὶ βραβερότητος, οὐδὲ γινώσκουσιν ἀναγινώσκουσι». Τούτων οὖν ἀπάντων τίς κατ' ἀξίαν ἀποδέξεται τὴν ὑμετέραν Μκακρίτητα; τίς ἀναθήσεται στεφάνων ἄνθεσι τὴν θεοπρόδωτον αὐτῆς κεφαλὴν; Οὐδεὶς, οἶμαι, κἂν αὐτὴν ρητορεύειν πνέη, εἰ μὴ ὁ κοινὸς δεσπότης μετὰ τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ καὶ πρώτου ἱεράρχου τῆς Σιών· αὐτὸς οὖν ἀναρρήσεται αὐτὴν καὶ ἀνακηρύξει ἐν τῷ κοινῷ θεάτρῳ λέγων· Μόνος οὗτος ὁ Μελέτιος ἐξῆρε τὸ ὄνειδος ἐκ τῆς Σιών· διὰ τοῦτο δικαίως τάττω

αὐτὸν τῷ χορῷ τῶν ἀγίων καὶ θεοφιλῶς ἀρχιερατεύσαντων ἐν Ἱερουσαλὴμ. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως· αἱ δὲ θεοπειθεῖς τῆς σῆς Μκακρίτητος εὐχαὶ εἴησαν μετ' ἐμοῦ ἐν βίῳ παντὶ σκέπη καὶ ὁδηγία πρὸς τὰ κρείττονα.

ΣΥΜΕΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ

Ἐγκαίρως ἡγγέλισμεν τὸν θάνατον Συμεῶν, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ἀθῶν μονῆς Γρηγορίου, λέξεις δὲ τινὰς εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀφιερῶντες ἐπιτελούμεν καὶ κληθῶν πρὸς τὴν ἱστορίαν ἐν γένει τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους, τοῦ μοναχικοῦ δῆλον οὖν ἐν αὐτῷ συστήματος, καὶ ἰδίᾳ τὴν τῆς μονῆς ταύτης. Διότι ὁ τῇ 20 ὁκτωβρίου ἀποθανὼν Συμεὼν εἰργάσθη μετὰ πολλῆς αὐταπαρησίας ὑπὲρ τῆς τοῦ Γρηγορίου μονῆς. Ἐκ τῶν ἐβδόμηκοντα καὶ ἐπτά ἐτῶν τῆς καμκτηρίας αὐτοῦ ζωῆς τὰ τεσσαράκοντα ἐπτά διήνυσεν ὑπηρετῶν, ἀπὸ τῆς 24 μαΐου 1859, τῇ μονῇ ταύτῃ. Γεννηθεὶς ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου καὶ μαθὼν ἐκεῖ τὰ πρῶτα γράμματα, ἐπεδόθη μὲν εἰς τὸν ἐμπορικὸν βίον νεαρός, ἀλλὰ καὶ λίαν νεαρός ἀπετάχθη τοῖς κοσμικαῖς φροντίσι καὶ κατὰ τὸ 1852, εἰκοσιετρετής ὑπέδωκε τὸ μοναχικὸν τριβώνιον, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Παύλου καταταχθεὶς· ἐν αὐτῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος, δοκιμασθεὶς δεόντως καὶ κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ὃ δὲ ἡγούμενος τῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου μονῆς Σωφρόνιος ὁ Καλλιγὰς παρέδωκεν αὐτῷ τὴν γραφικὴν τῆς μονῆς ταύτης ὑπηρεσίαν, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου γέροντος Ἀνατολίου τοῦ ἐκ Πελοποννήσου.

Μετὰ τινὰ χρόνον χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος, ἀπεστάλη πρὸς σπουδὴν εἰς τὴν ἐν Κερκυρῇ Ἀθωνιάδα σχολὴν, τὴν μάλιστα πρὸ δωδεκαετίας ἀνασυστηθεῖσαν, μετ' ἐπιμόνους προτροπὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ χρόνον ὀλίγον ἐν αὐτῇ διαμείνας ὡς μαθητής, διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως δεύτερος αὐτῆς γραμματεὺς, ὑπηρετήσας ἐπὶ διετίαν, ἀπὸ τοῦ 1857—59 ὑπὸ τὸν τότε τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἐλλόγιμον ἀρχιγραμματέα Κατάριον διάκονον τὸν Σταυρονικητηνόν. Παρκιτησμένου δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ τότε ἡγουμένου τῆς τοῦ Γρηγορίου μονῆς ὁσιωτάτου Δανιὴλ τοῦ ἐκ Ζαγοράς, ὑπεργήρου ὄντος, ἡ μονὴ αὐτὴ ἐκλάσεν ἡγούμενον τὸν πρῶτον μοναχὸν τῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου Συμεῶν. Ἦν δὲ ὁ Συμεὼν τῇ τοῦ Γρηγορίου καὶ πάσῃ μονῇ χρησιμώτατος διὰ τε τὴν ἐν ἡλικίᾳ νέαν γερωντικὴν αὐτοῦ πείραν καὶ σύνεσιν καὶ διὰ τὸ τοῦ τρόπου φιλάδελφον. Ἦ τοῦ Γρηγορίου διεξῆγεν ἀγῶ-

να τότε καὶ ἐπαρχήτετο ἕνεκα διενέξεων περὶ συνόρων μετὰ τῶν γειτονευσσῶν αὐτῇ μονῶν. Ὁ ἀείμνηστος Συμεὼν, τῆς εἰρήνης τὴν ἀνάγκην βλέπων πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τοῦ Γρηγορίου, τό τε ἡθικὸν καὶ τὸ ὕλικόν, θερμῶς συνέστητε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀδελφικὴν συμβίωσιν τοῖς τε γείτοσι καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς οἰκονόμοις τῶν μετοχιῶν τῆς μονῆς, τῶν πρὸς κτήματα τῶν διαφερομένων μονῶν συνορευόντων.

Ἡ νοημοσύνη τοῦ Συμεὼν καὶ ἡ πρὸς τα γενικὰ συμφέροντα τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀφοσίωσις ἐκίνησαν τὴν ἱερὰν Κοινότητα νὰ πέμψῃ τοῦτον εἰς Ρουμανίαν ἡγουμένον τοῦ Κοροτσάνου, τοῦ κοινοῦ τῆς ἀγιορειτικῆς Κοινότητος μοναστηρίου· ἀλλ' ἡ τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων γνωστὴ δήμευσις ἡνάγκασε τὸν Συμεὼν νὰ μείνῃ ἐργαζόμενος ἐν τῇ μονῇ τοῦ Γρηγορίου, ἐπανελθὼν τάχιον ἐκ Ρουμανίας. Ἡ ἀποτυχία ὁμῶς αὐτὴ ἐγένετο ὠφελιμωτέρη τῇ μονῇ Γρηγορίου. Ἀφωσίωσεν ἑαυτὸν ὅλον τῷ ἱερῷ σεμνείῳ, οὗ ἡ οἰκονομικὴ τότε κατὰστάσις ἦν ὅχι καλὴ. Ἀπητείτο ἐργασία μετὰ αὐτακρήνησεως, αὐταπήνησις μετὰ ἐργασίας. Πολλοὶ συνήντησαν τῷ μακκρίτῳ Συμεὼν πολλάκις ἐργαζομένῳ μετὰ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μοναχῶν ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης, προτρέποντι καὶ νοουθετοῦντι, βοηθοῦντι καὶ συναντιλαμβάνομένῳ τοῖς ὀλιγοψύχοις. Πεποιθὼς εἰς τὴν ἄνωθεν ἀρωγὴν, ἡλπιζεν ἐπὶ Κύριον τὸν δικαίον τούτους πεινῶντας, τὸν ἀνορθοῦντα κατεροχνημένους· ἀλλ' ἐθεώρει καθήκον καὶ νὰ ἐργασθῇ, λαμπρόν νέοις παράδειγμα γινόμενος. Οὕτως ἀνήγειρεν ἐκ βάρων τινὰ πεπαλαιωμένον καὶ ἐκ περιστάσεων ζημιωθέντα μοναστηριακὸν κτήματι· νέας ἱδρυτὰς πλευράς ὁλοκλήρους, εὐρύνας τὸ στενὸν τοῦ μοναστηριακοῦ χώρου, κοτμήσας διὰ ξενῶν καὶ δωματίων, ἄνευ προσφυγῆς εἰς ξένην ἀρωγὴν. Διότι ἐργάζετο πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον τὸν ἐξ ἀφόρων πορίζοντα τὸ χρήσιμον τοῖς περιπατοῦσιν ἐν ὁδῷ ἐντολῶν πετρεικῶν.

Ἡ διηνεκὴς ἐργασία, μεθ' ἣν οὐδὲν τῶν καλογηρικῶν αὐτοῦ καθηκόντων παρῆλειπεν, ἀτυχήματά τινα τελευτήσια προελθόντα ἐξ ἐπιθέσεων ἀδίκων κατὰ μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ γαιῶν κατέβηλον τὸν μακκρίτην Συμεὼν, ἀπὸ πολλοῦ προσβληθέντα ἐκ ρευματισμῶν τῶν ποδῶν, εἶτα δὲ καὶ ἐξ ὀρθολομικῆς νόσου. Ὑπέφερεν ἀτυχήματα καὶ συμφοράς, παλαιῶν κατὰ πειρασμῶν, οἷς πολλάκις ἐντυγχάνομεν «εἰς ἀπόπειραν τῆς ἡμετέρας σπουδῆς τε καὶ πίστεως». Πῶς δὲ τῇ συντονίᾳ τῶν πόνων καταβλήθεις ἡλπιζεν ἐπὶ Κύριον, τὸν προστατεύοντα τοὺς ἀδυνάτους καὶ τὴν ἐλπίδα πᾶσι τοῖς συνασκηταῖς καὶ τὴν θερμὴν πίστιν ἄχρι τελευταίας πνοῆς ἐδίδασκε. Βαθυμῆδόν δὲ ἀπογοη-

τευόμενος καὶ σωματικῶς ἐξηντλημένος μετέστη πρὸς τὴν ἀμείνω λῆξιν. Τύπος ἐργασίας καὶ ζήλου γενόμενος ἀρχιφονοῦς ὑπὲρ εὐκληρίας τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου, οὗ προΐστατο, ἀνεπαύθη πολλὰ καμῶν καὶ κατὰ τὸ ἀνθρώπειον ἀποκαμῶν ἐκ τῶν πόνων καὶ τῶν καμμάτων. Ἀλλὰ καταλείπει ἑαυτὸν τοῖς ὁσιωτάτοις συμμονασταῖς ὑπογραμμὸν πιστῆς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως.

Ἡ προδρόμνηδις, ἣν ἀπήγγειλε πρὸς τὸν ἐκλεγέντα νεωστὶ καθηγούμενον Ἰάκωβον ὁ προεξάρχων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀγιορειτικῶν μονῶν γέρων κ. Γεράσιμος Λαυριώτης ἔστιν αὕτη:

«Ἀπὸ καὶ ἡ ἀδελφότης δικαίως καὶ καταλλήλως ἐξελέχθη σε ὡς πνευματικὸν αὐτῆς πατέρα. Τὴν ὁμόφωνον ἐκλογὴν τῆς σῆς πνευματικότητος ἐπιδοκιμάσκει εὐχρίστως ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότης σὲ ἀποκαθιστᾷ σήμερον ἡγουμένον τοῦ εὐχαροῦς τούτου ἱεροῦ κοινοβίου, εὐελπιζομένη (διὰ τὰς ἀρετὰς ὑφ' ὧν κοσμεῖσαι), ὅτι ἀνταχμῶν τὸ πηδάλιον τῆς τε πνευματικῆς καὶ τῆς ὕλικῆς αὐτοῦ διοικήσεως θέλεις ἐκπληρώσει μετὰ θεοκρίτου καὶ ἀκμαίου ζήλου τὸ ἱερὸν καθήκον τῆς ὑψηλῆς σου ἀποστολῆς. Ἐπὶ τῇ χριστῇ ταύτῃ ἐλπίδι, μαρτυρομένη κατὰ τὴν ἐπίσημον καὶ ἱερὰν ταύτην τελετὴν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ θυσιαστηρίου, ὀφείλεις νὰ ἐκτελῇς μετὰ ζήλου, αὐταπαρνήσεως, πίστεως καὶ εὐλαχρινείας, πᾶν ὃ τι ἐγκριθῇ σωτήριον τῇ ἀδελφότητι, καὶ συμφέρον τῷ ἱερῷ τούτῳ καθιδρύματι· ὀφείλεις νὰ φυλάξῃς τὰς ἐντολὰς σου καθήκοντα ἀνεπίληπτα, ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν, κατὰ καθήκον, εἰς τὴν καθιστώσαν σε βλαστήν ἡμῶν κυβερνήσιν, σέβας εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν Κοινότητα καὶ πίστιν εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν ταύτην πατρίδα. Ἀγάπα ἐξ ὅλης καρδίας τὴν τιμήσασθαι σε ἱερὰν ἀδελφότητα. Πῶς, ὡς ἐκ προσώπου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότητος δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ, λάβε ταύτην τὴν βικτηρίαν, ἐφ' ἣς στηρίζομενος τὸ ποίμνιόν σου κυβερνήσεις, ὅτι καὶ λόγον μέλλεις ἀποδοῦναι ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ ἡμετέρῳ Θεῷ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Διὰ πρεσβειῶν τοίνυν τῆς ἐφόρου καὶ προστατίδους ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου, τῶν ἀσκήσει λαμπρῶν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ τούτῳ Ὁρει ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν τοῦ ἐν ἀγίοις δώῃ σοι Κύριος ὁ Θεὸς σύνεσιν καὶ φωτισμὸν ἐν πάσιν. Ἀμήν».

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ προεξάρχων ἀντιπρόσωπος ἐπιδίδει τὴν ἡγουμενικὴν βικτηρίαν· ἐφ' ᾧ ὁ ἀναγορευόμενος ἐπισήμως ἡγούμενος ἀντιφωνεῖ τῇ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἀποστελλομένῃ ἐπιτροπείᾳ.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Διδακτικὰ πονήματα Παυλάκη Μελιτοπούλου.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐκμάθησός τῆς ἐπισήμου γλώσσης τοῦ κράτους, τῆς τουρκικῆς, ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς παιδευμένης νεολαίας εἶνε ἀπὸ πολλοῦ λελυμένον καὶ πᾶσι νῦν ὑπόμνησις ἢ προτροπὴ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιβλαβείας ταύτης ἀνάγκης ἐν τῇ συγχρόνῳ παιδευτικῇ ἡμῶν κινήσει, ἀποβίνει πάντῃ περιττὴ καὶ ἔωλος. Τούτῳθεν δεόν νὰ ἐξαιρηται ἡ εὐγενὴς ἀμιλλὰ τῶν τε διδασκόντων καὶ τῶν διδασκόμενων τὴν γλῶσσαν ταύτην καὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ τελεσφορούντων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ἵσῃ τὴν μοῖραν πρὸς τὴν τῆς μητρικῆς καταλαμβάνουσας. Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἀνωτέροις σχολαῖς διδάσκει ἀπὸ ἐτῶν τὴν τουρκικὴν ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας, ἔπειτα ἐπιδεικτικῶν καὶ θορύβου, τελεσφόρως ὅμως καὶ μετὰ σπινίας εὐμεθοδίας, ὁ ἐλλόγιμος ὁμογενὴς καὶ μύστης τῆς γλώσσης ἐκ τῶν κρατίστων κ. Παυλάκης Μελιτόπουλος ἐπιζητῶν ἀείποτε ἐν τῇ ἀγαστῇ φιλοπονίᾳ αὐτοῦ νὰ ἀποβῇ χρήσιμος ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὴν ὁμογενὴ νεότητά. Ἐν τῷ ἀκαταβλήτῳ δὲ καὶ τιμῶντι λίαν αὐτὸν ζήλῳ αὐτοῦ ἐξεπόνησε δεκάδεκά πέντε εὐμεθοδῶν διδασκτικῶν πονημάτων, ὧν χρῆσις πρὸς πᾶν γίνεται ἐν ταῖς ἡμετέροις σχολαῖς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς πρώτης τάξεως καὶ προβάς μέχρι τῶν ἀνωτέρων κλιμακῶν. Καθηγητὴς τῆς τουρκικῆς τοσοῦτον εὐμεθοδῶς διδάσκων, ὅσα καὶ δεξιὸς τοῦ τουρκικοῦ κλάμου χειριστὴς τυγχάνων, καὶ ἂ μαρτυρεῖ ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ ἐν ταῖς συντάξεσι τουρκικῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ τὸ ὅμῃ καὶ τῶν διευθύνσεων τῶν ξένων σχολῶν, αἵτινες τὴν ἀξίαν αὐτοῦ διορῶσι προτελέσθαι αὐτὸν ἀπὸ πολλοῦ ὡς καθηγητὴν, εἰς τὰς ὑπ' αὐτὰς σχολὰς χρησιμοποιοῦσαι αὐτὸν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἐπισήμου γλώσσης. Ἐφ' ᾧ ὁ κ. Π. Μελιτόπουλος δὲν ἀπώκνησε νὰ ἐκπονήσῃ καὶ σειράν γαλλο-τουρκικῶν καὶ τὰν ἀπαιτῶν ἔργων ποθῶν ὅπως ζηλωτῶς διαδῶ τὴν γλῶσσαν. Ὀλίγιστοι ἴσως ἐργάζονται τόσον χάριν τοῦ ἐθνοφειλοῦς τούτου σκοποῦ, ὅσον ὁ κ. Μελιτόπουλος, διὸ καὶ καθήκον ἡμῶν ἐθεωρήσαμεν ὅπως μνείαν ποιήσωμεν τῆς κερποφόρου ταύτης δράσεως τοῦ ἀνδρὸς ἀπονεύομεν δ' αὐτῷ καὶ τοῖς ὀφειλομένοις ἐπ' αὐτὸν ἐπὶ τε φιλοπάτριδι φιλοπονίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ δοκίμῳ καὶ τελεσφόρῳ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ, πρωτοστατοῦντι ἐν αὐτῇ.

Ἀναμνήσεις θρησκευτικῆς περιοδείας.

Ὁ ἐπὶ δεκατέττον καὶ ἐπέκεινα ἐν ταῖς διαφόροις ἐπισκοπαῖς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος πᾶν κερπο-

φόρως κηρύττων τὸν θεῖον λόγον πνευματολογ. ἀρχιμκνδρίτης κ. Πολύκροπος Συνοδινός, ἐκ τοῦ σύνεγγυς μελετήτας τὴν κατάστασιν πλείστων πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων διαφόρων νομῶν ὑπὸ θρησκευτικῆν, ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν ἔποψιν διετύπωσε τὰς περὶ τούτου σκέψεις καὶ κρίσεις ἐν ἰδιαιτέρῳ πονήματι ἄρτι ἐκδοθέντι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀναμνήσεις τῆς θρησκευτικῆς περιοδείας». Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, ὁ ἀκμάχτος τοῦ θεοῦ λόγου κήρυξ μετὰ πολλῆς πράγματι διορατικότητος διιδῶν τὰ αἴτια τῆς ἐπιμέμπτου θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας τῶν κατοίκων καὶ διὰ πολλῶν καὶ ἀκαταβλήτων ἐπιχειρημάτων καταδεικνύς τὴν θεραπείαν τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεως καὶ τὰ πρὸς ἀναζωπύρῃσιν τοῦ καταπεπτακότος παρὰ τῷ λαφ' θρησκευτικοῦ αἰσθημῆτος μέτρα τυγχάνει πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος διὰ τε τὸν ἔνθεον αὐτοῦ ζήλον αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν ἀκαταπύνητον δραστηριότητά καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς ἀποστολῆς.

Εἴθε πάντες οἱ τοῦ θεοῦ λόγου κήρυκες νὰ ἐμιμοῦντο τὸ ζηλωτὸν τοῦ ἀρχιμ. Πολύκροπος Συνοδινῶ παρὰδειγμα. Τὸ βιβλίον ἐκ σελ. 100 τιμᾶται μίξ καὶ ἡμισείας δραχμῆς.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Ἐν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Δικονομικῶν * Ὁδηγιῶν.

Διὰ τὴν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπορρίπτον παμψηφεῖ, Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κρινόμενα, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκ. 2312 καὶ ἡμερομ. 29 μαρτίου 1905 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Στ. Φιλιπποπούλου κατὰ Σταύρου Φιλιπποπούλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμένην κατὰ τὸ ταχθὲν θέμα ἀποδείξεως.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τῶς ὑφιστάμενον γάμον διαλυτὸν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διαιτάσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίχῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων, ἀνόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα (ἀρ. 310) προκαταβλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπερρασίθῃ καὶ ἀπηγγέλλῃ αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Διοικητικῆς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ ἄ γραμματεὺς 2

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαριτοπούλου

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 726807